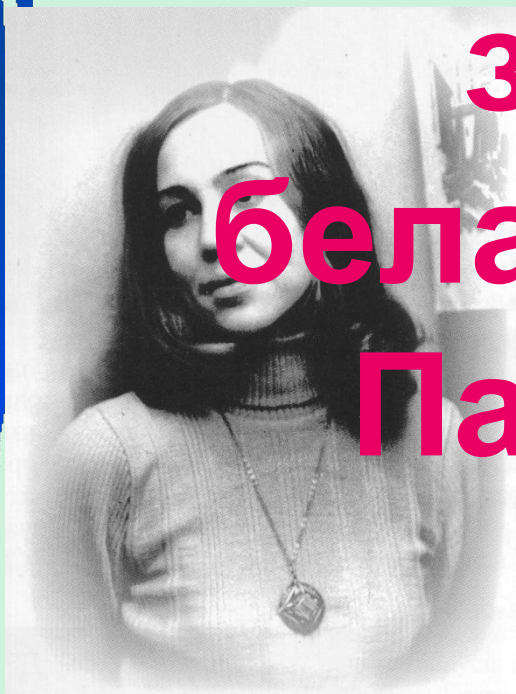

Яўгенія
Янішчыц –

зорка

беларускага

Палесся

Будзе вечна
Блізкім рэхам
Звінець твой
Голас малады!!!

Нарадзілася Яўгенія 29 лістапада 1948 года
ў вёсцы Рудка Пінскага раёна
Брэсцкай вобласці ў сялянскай сям'і.

Я.Янішчыц у дзяцінстве

Жэня Янішчыц скончыла Рудкаўскую
пачатковую школу, потым
Мерчыцкую сямігодку,
а потым ў 1966 годзе –
Парэцкую сярэднюю школу.

ПАРАЦКАЯ БАЗАВАЯ
ШКОЛА

Я.Янішчыц сярод
аднакласнікаў
(сядзіць злева)

у
ШКОЛЬНЫМ
музеі

Свой першы верш яна напісала,
калі вучылася ў Мерчыцкай школе,
будучы сямікласніцай

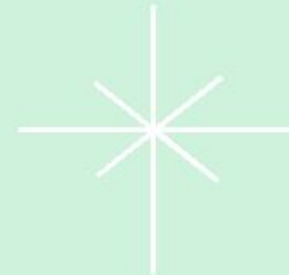
Першы свой верш назвала
“ГОЛУБ”,
які быў надрукаваны ў раёнцы
“Палеская Праўда”

**Будучы вучаніцай 10 класа
Парэцкай сярэдняй школы,
Жэня Янішчыц стала пераможцай
конкурса юных паэтаў**

**У 1967 годзе сям'я Жэні пераязджала
з вёскі Рудка ў Велясніцу.
Тады на гарышчы паклалі розныя рэчы,
а разам з імі і сшыткі Жэні з вершамі.**

Вось напрыклад

некалькі
рукапісаў вершаў

Жэні:

Роднаму Гінаху

Ты стаіш над палескаю Гінаю,
Ты ззелогі мора мачуш.
Над тваімі дамамі – мацімамі
Язень сапраўднага шавчы дзішчэ.

Нарадзі адпываючы ад прятані,
Будзеш град вірнай гудкай.
А іду Цішыня драгоцная
Донкозіць за голан лаву.

Добры дзень, старатня мой над Гінаю,
Я з урлашайкі вітаю цябе.
Стыжамі кожны, душою арлінаю
Штаеця вогна тадаю табе.

Добры дзень, мае людзі чужоўныя,
Што тывеця над Гінаю – ракой!
Зігу поспекаў кані на дышчэ дэ,
Верші мапаням чы свай.

Родні Гінох! Да цябе я звяртаюся
Наве тывеця год тут сталям.
Над табою чкай не галагоны,
Зорні вогнага шавчы гараць.

М. Анцішкін
26. V. 1964.

Мно вельмачаць

Уе даное дарог миколегкі,
Жыць, знаць, вельма вельмачча
Птушкай я вылетала са школы
Мно вельмачча вельмачча
Ах, вельмачча,

У вельмачча ~~важкі~~ ^{дзяц} за вакалічу,
Уста ~~аіме~~ ^{важкі} ~~у вагах~~ ^{важкі} ~~заводзі~~.

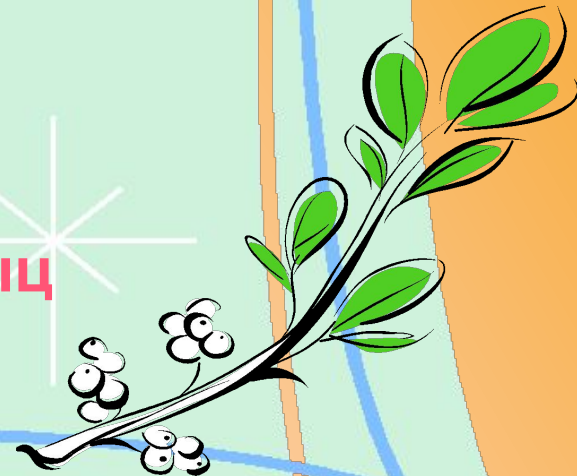
Ах, а вецер сунутым колечце
У ма вухе штык ад лезня
Строча радасна светлай поўмачча
У, здаецца, прад'е вола грудзі
Як леме помачча, ісходзі помачча
Мае першыя

судзі - лядзі.

Я ўдмала ў пакой узрушамай,
Дзе ^м за лемой зашмелюдзілы.
О, як взіўма цвіце ірушыма,
О, як харама тыць і верны.

Ж. Янішчыц

Рукапіс верша Ж. Янішчыц

Вясной

Виплыў месац з-пад блакітай хмаркі,
Вокам зяркім глянуўшым на дол.
Заеваніцца хораша і ярка,
Што ўсё зазвала навакол.

Белы ваз ля плоту прытуліцца,
Дзелавзе маставіўшым руку.
Ў праменьнаў венік утаніцца
Ў вясновым зтонкім ругайку.

Зеленыя тэнта на палатках,
У сатамцы лягушкі атаклі.
Заувілі радзімавія кветкі,
Ў недзе вінім птушкі папалкі.

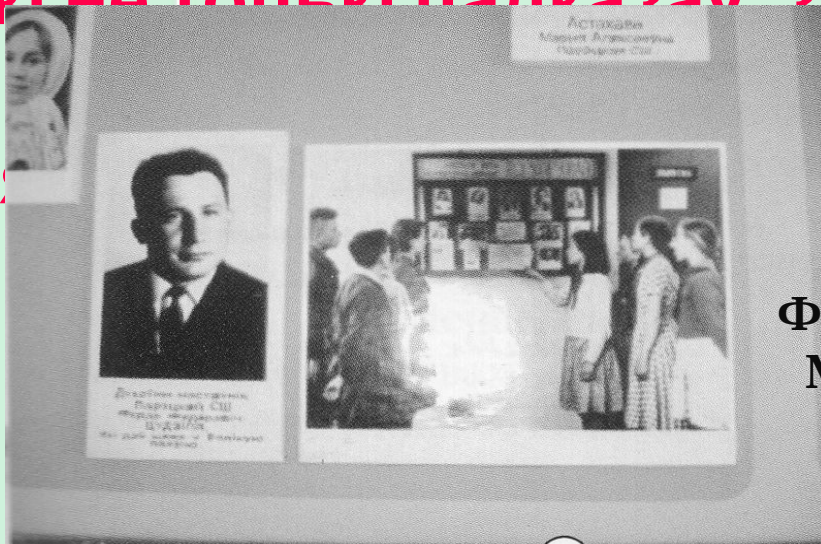
Ўсё ў адзекні белы-сінім
Скорміцца ў адлоках гарачой.
Хог — пішкі радкі, малюй эжкі,
Хог — лядуцца шгодрыю вясной.

М. Анцімовіч. 13. II - 64г.

Рукапіс верша “Вясной”,
напісанагша ў 1964 годзе

Шмат вершаў прысвяціла свайму
духоўнаму
настаўніку Фёдару Фёдаравічу
Цудзіла,
які не толькі падказаў, заўважыў

ычнага

ФРАГМЕНТ СТЭНДА З
МУЗЕЯ Я.ЯНІШЧЫЦ
З ПАРТРЭТАМ
НАСТАЎНІКА
ЦУДЗІЛЫ Ф.Ф.

у
старэйшых
класах Жэня
вяла
перапіску з
Нілам
Гілевічам.

Добры дзень,
далагі Філі Сямілавіч!
Атрымала Ваш ліст,
за які вартна дзякую.
А ведаюце, я вельмі хвалювалася,
калі аддала на Ваш суд
вершы. Яшт і сям'я ацукано,
што і ў добрых тых вершах,
якія адабралі для зборніка,
ёсць адрэх. У апошні час
прадаўжана настойліва шукаць
свае ў вершах.

Мне таксама вельмі
кацілася пагутарыць з Вамі.
Спакувало. Бо калі б, нават,
прапанавалі прыехаць на згед
лісьмінікаў, то не знаў.
Справа ў тым, што 18 мая
у нас апошні школьны валант,

а 15 мая першы экзамен.

За апошні час напісала
некалькі новых вершаў. Спадзяю
ся, што вы іх кутка атрымаеце.
Шчыра пратмаюча, нішто
на мне так не дзейнічае,
як вясна.

Вось, даюча, і ўсё.
Будзьце час — сустрэнемся.
Кацілася ў пагуты Вашыя
кроткія слова.

З прывітаннем і
з вялікай удзячнасцю
Жэня Андзішона

26, красавік. 1966.

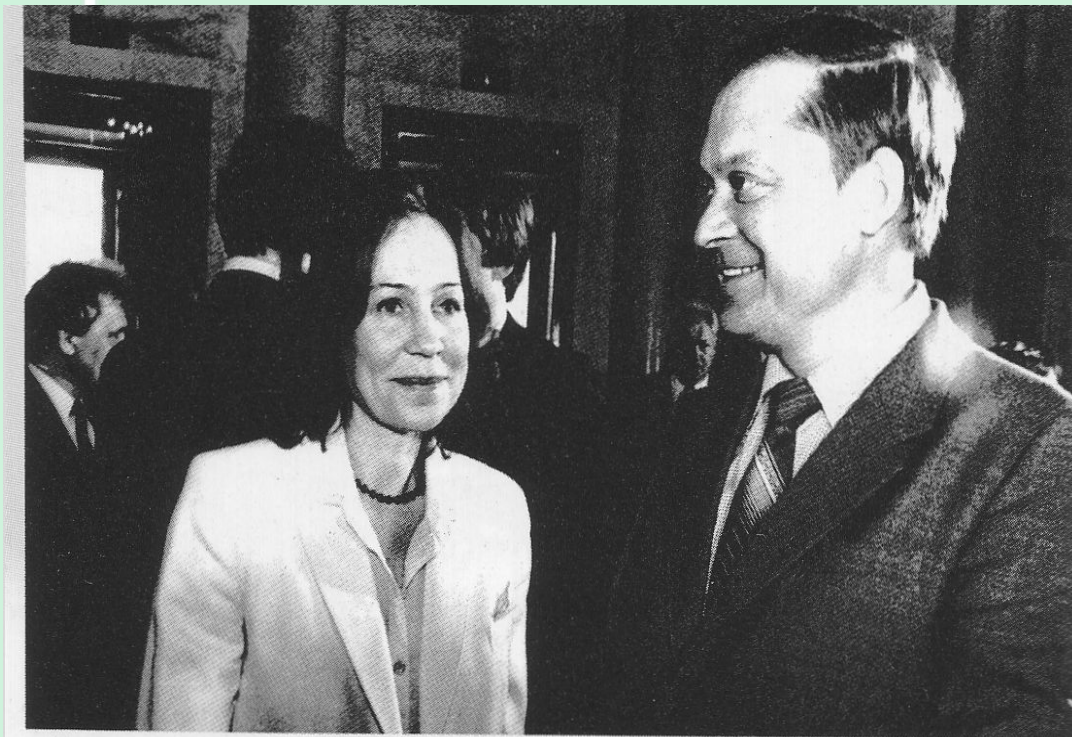

На вершы Я.Янішчыц
выконваліся песні

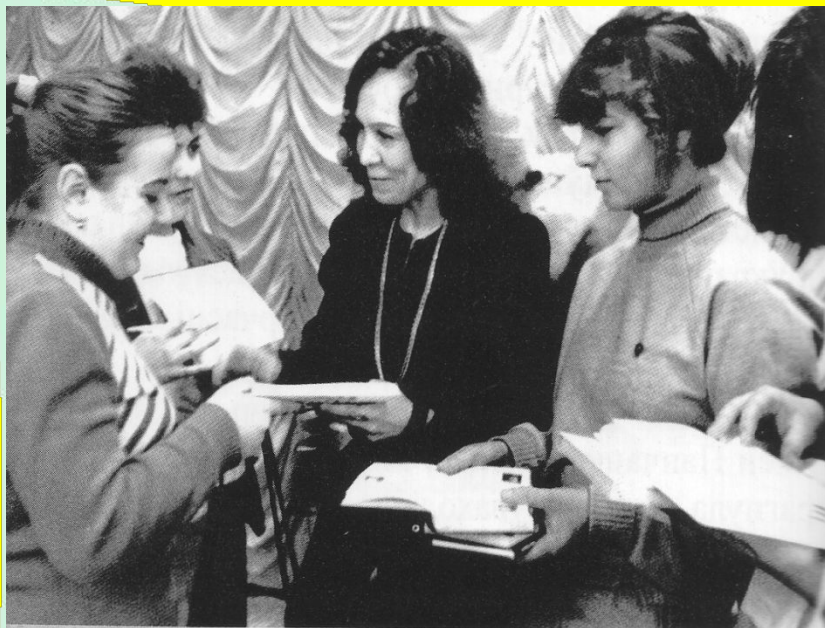
*Разам з Ю.Голубам на 15 з'ездзе
пісьменнікаў Беларусі ў 1986 годзе*

Я.Янішчыц побач з А.Разанавым

**На вечары
паэзіі
маладых.
1978 год**

**Аўтографы
маладым.
1987 год**

*Я.Янішчыц і З.Прыгодзіч.
1978 год*

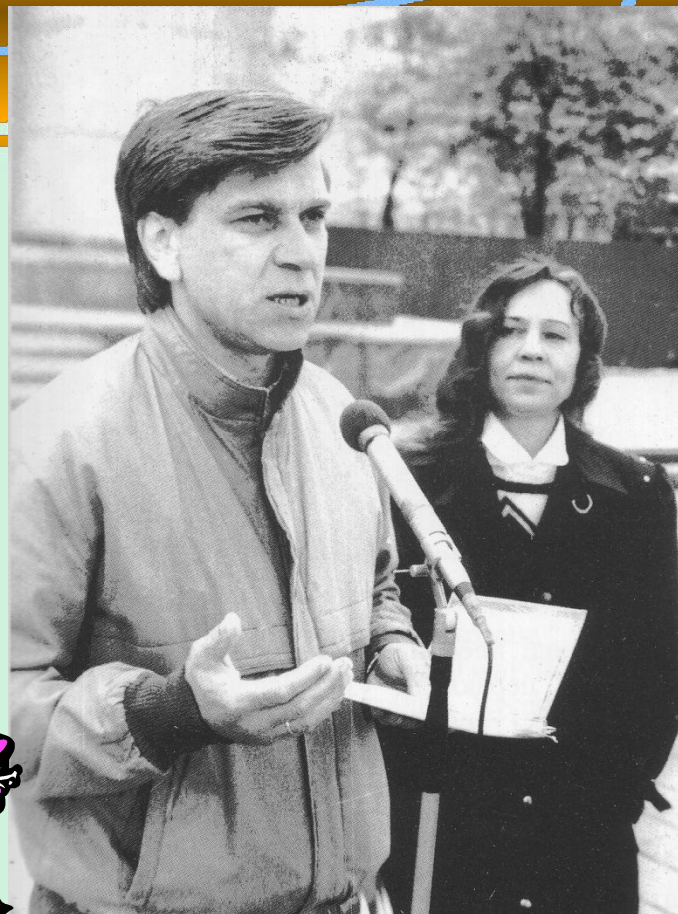
**М.Танк і Я.Янішчыц.
1980 год**

**Паэтэсса з калегамі.
Злева на права:
А.Марціновіч, М.Дукса,
Ю.Голуб, Я.Янішчыц,
Г.Далідовіч, Л.Дайнека,
М.Федзюковіч**

**З Іванам
Шамякіным.
1978 год**

**На кніжнай ярмарцы
на пл. Якуба Коласа
ў Мінску выступае
С.Законнікаў**

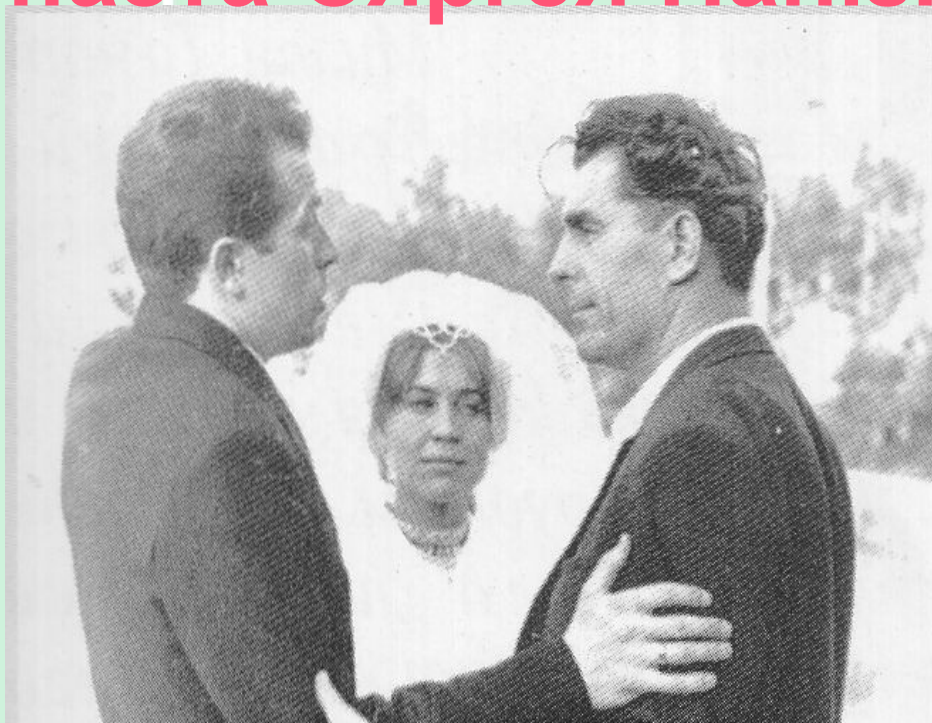
Сярод калег
на
Пленуме
Саюза
Пісьменніка

На
літаратурны
м
вечары ў
Барысаве. 19

ў
Беларусі.
1983 год

**19 жніўня 1971 года Яўгенія
Янішчыц выйшла замуж за
паэта Сяргея Панізніка**

**Ніл Гілевіч віншуе Я.Янішчыц
і С.Панізніка з вяселлем**

Праз час у маладых нарадзіўся сын Андрэй

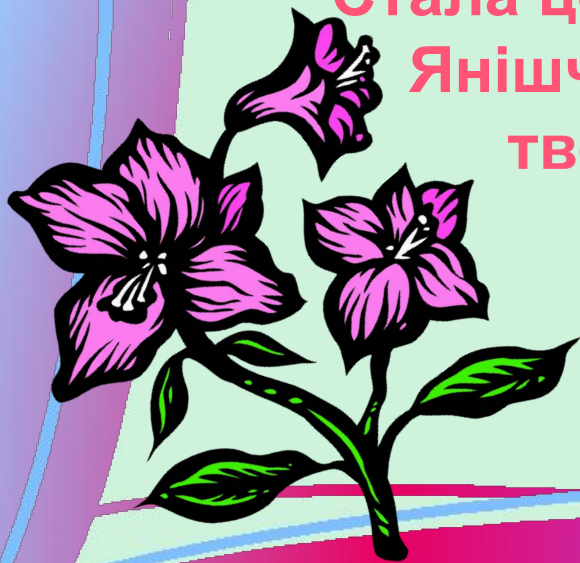

Але ці шлюб не витримаў выпрабаванне
славай, ці сапраўды любоўная лодка
разбілася аб быт.

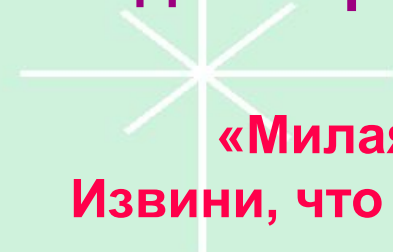
Дзве душы, мабыць, замкнуліся адна на
адной і сталі ў сваім развіцці,
што асабліва згубна для творчых асоб.

Стала цесна, не хапала паветра...

Янішчыц засталася з сынам,
творчасцю і кар'ерай...

Ліст да сяброўкі Тамары Аўсяннікавай:

«Милая Тамарка, здравствуй!

Извини, что тебе долго не писала, таким
тягостным и трудным для меня было
последнее время минувшего года, что врагу,
как говорится, не пожелаешь. Но всё
окончилось.

<...> трудно и горько об этом вспоминать, тем
более – писать.

<...> Как бы ни было трудно, всеми силами
старайся сохранять семью...

Одиночество – это невесёлое дело»

Жэня хадзіла па зямлі, а жыла нябёсамі.
І аднойчы вырашыла спазнаць
вышыню да канца.
25 лістапада 1988 года,
праз 5 дзён пасля свайго дня
нараджэння яна ступіла
“у вечнасць” з восьмага паветра...

Няхай грамы
ператрасаюць,
Пераварочваюць мой
шлях,

Але гудзе любові
крылле,

Щчаслівы славячы

прыніт:

Жыццё мае ,і там ,на

схіле,

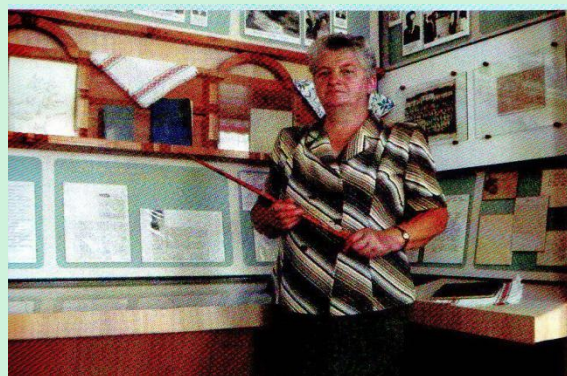

**3 мэтай ушанаваць памяць
“палескай зоркі” быў адкрыты музей
21 лістапада 1998 года
да 50-годдзя паэтэсы.
Размешчаны ў Парэцкай базавай
школе, дзе вучылася Я.Янішчыц.**

**Тут
размешчаны
музей Я.
Янішчыц**

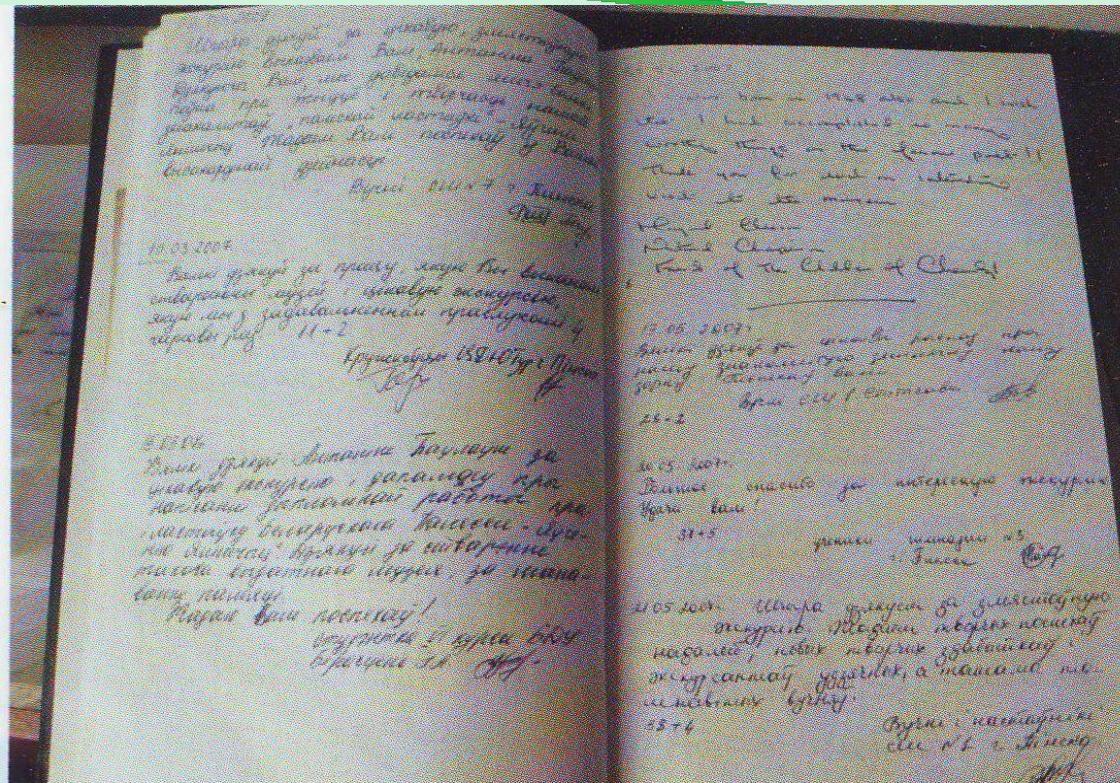
**А.П.Сідарук сабрала
першакрыніцы
творчасці
Яўгеніі Янішчыц**

**Адна з экспазіцый
літаратурнага
музея
Яўгеніі Янішчыц**

**Сшыткі з
першымі
паэтычнымі
пробамі
Жэні**

Кніга водгукаў у літаратурным музеі Я.Янішчыц

У сакавіку 1998 года было
вырашана надаць імя
Я.Янішчыц раённай
цэнтральнай бібліятэцы.
У горадзе Пінску яе імем
названа
вуліца ў новым мікрараёне.

“Запомніце мяне,якая ёсць!” – радкі з верша Я.Янішчыц. Мы павінны зрабіць усё, каб яны здзейсніліся, каб Зорка Яўгеніі Янішчыц ніколі не згасла, а з кожным годам разгаралася ўсё ярчэй і ярчэй.

Такой прысні, як яблыневы сад.
Там не ачыхла сонечная сцежка.
Хвалюецца высокі снегапад,
А на губах – іскрыстая ўсмешка...

Запамятай такою, як была,
Здзірала як нясцерпныя кляйноты.
Смяюцца вочы, поўныя святла.
А на губах – гарчавінкі самоты.

Дзякую

за

ўвагу!!!

